

Arrest

nr. 237 495 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 16 juli 2019 diende verzoeker een aanvraag om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 januari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen deze aanvraag onontvankelijk omdat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in een andere EU-lidstaat.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Murursade clan, subclan van de Hawiye hoofdclan. U bent geboren in Elashabiyaha (provincie Midden Shabelle) en woonde er in het gehucht Dimbil, gelegen op de weg tussen Afgooye en Mogadishu. Omwille van problemen met al Shabaab besloot u Somalië te verlaten. U nam, geholpen door uw tante, in Mogadishu een vlucht naar Turkije. Na één maand en een paar dagen reisde u illegaal naar Griekenland waar u op 9 november 2017 aankwam. U reisde door naar Thessaloniki waar u werd opgepakt door de politie. U werd vijf dagen lang in een politiekantoor werd opgesloten om te achterhalen of u minderjarig was. Om vrij te komen legde u een attest van het UNHCR in Turkije neer waarop stond vermeld dat u in 1997 was geboren en u bijgevolg meerderjarig was. U werd vrijgelaten en trok naar Athene. Van november 2017 tot mei 2018 huurde u er een woonst van een smokkelaar. In mei 2018 besloot u naar Chios te reizen waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Drie maanden later werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Eén maand later kreeg u uw verblijfsdocumenten en vroeg een reisdocument aan. Vervolgens werd u vanuit het opvangkamp in Chios naar een opvangcentrum in Petra overgebracht. Na drie à vier maanden trok u naar Thessaloniki waar u een opvang in een centrum regelde. Na vier maanden zei men u het centrum te verlaten. U trok naar Athene waar u een woonst bij een smokkelaar huurde. Na minder dan een maand regelde u met een smokkelaar een reis naar België. U wilde immers niet in Griekenland blijven omdat u er geen scholing had, geen werk vond en geen woonst kon regelen. U kwam op 5 juli 2019 per vliegtuig in België aan en trok in bij een Somalische man die u toevallig op straat ontmoette. Op 16 juli 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend waarbij u aangaf in 2003 te zijn geboren en minderjarig te zijn. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw Somalische schoolattest (d.d. 10/08/2017), een kopie van uw Grieks reisdocument (d.d. 03/06/2019, geldig tot 02/06/2024) en een kopie van uw Griekse identiteitskaart (d.d. 30/08/2018, geldig tot 29/08/2021) neer. Tot slot legt u een usb-stick neer met zelfgemaakte beelden van uw opvangkamp, Nea Kavala, in Griekenland.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet als minderjarige kan worden beschouwd. Bij aankomst in België verklaarde u –in tegenstelling tot de gegevens op uw documenten afgeleverd in Griekenland waarin staat dat uw geboortjaar 1997 is- geboren te zijn op (...) 2003 en bij gevolg zestien jaar oud te zijn. Er kan echter worden getwijfeld aan uw beweerde geboortedatum.

Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 26 juli 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd, dient te worden besloten dat u zeker ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is. Daarom kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De door u neergelegde kopie van een schoolattest, afgeleverd op 10 augustus 2017, waarnaar u tijdens uw persoonlijk onderhoud verwees om uw minderjarigheid te staven, weerlegt de gedane vaststelling niet, aangezien een dergelijk attest geen origineel document betreft waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Volledigheidshalve dient nog te worden gewezen op het volgende: Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd in het administratieve dossier blijkt dat er in Somalië buitensporige corruptie heerst. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. Daarnaast blijkt dat de autoriteiten in Somalië, zich niet op archieven of databanken kunnen baseren om de informatie die de aanvragers hen geven, te controleren. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische (identiteits)documenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken, aanwezig in uw administratief dossier, wordt uw verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard. Uit uw verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal– verder “notities” CGVS, p. 17), uit de door u neergelegde documenten, met name een Grieks reisdocument en een identiteitskaart uit Griekenland en uit de gegevens in het administratief dossier (zie document eurodac search result) blijkt dat u reeds

internationale bescherming hebt verkregen, meer bepaald werd u in Griekenland het statuut van subsidiaire bescherming toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Behalve dat de politie u eenmalig gedurende vijf dagen vasthield om zich te achterhalen of u al dan niet minderjarig was (notities CGVS, p.4,13,14,15,16), verklaarde u in Griekenland geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten (notities CGVS, p.16).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u na het ontvangen van uw verblijfsdocumenten uw opvangcentrum te hebben moeten verlaten en zelf een woonst te hebben moeten zoeken. Men zou u immers geen woonst ter beschikking hebben gesteld (notities CGVS, p.19,22). U wierp wel op dat men u bij een instantie in Athene uitlegde dat u om een woonst aan te vragen u in Chios kon gaan registreren, aangezien dit de plaats was waar u eerst was ingeschreven. U ondernam echter geen poging om in Chios een huisvesting aan te vragen (notities CGVS, p.22). Hoewel u aangeeft problemen te hebben ondervonden met het vinden van een woning in Griekenland, dient verder te worden vastgesteld dat u wel in staat was tot twee keer toe in Athene een woonst te huren (notities CGVS, p.15,16,18). Daar u niet meer in Chios verbleef sinds u uw verblijfsstatuut had ontvangen werd u gevraagd of u zich dan in Athene liet registreren. U ontkende en legde uit dat men u hier nooit naar had gevraagd (notities CGVS, p.22,23). Buiten Athene stelde u overigens nooit elders naar een woning te hebben gezocht (notities CGVS, p.25). Uw houding noopt er dan ook toe vast te stellen dat u helemaal geen serieuze pogingen heeft ondernomen om u actief in te zetten een woonst te zoeken.

Verder geeft u aan in Griekenland niet de mogelijkheid te hebben gehad om scholing te volgen (notities CGVS, p.20,21,25). U verklaarde tijdens uw verblijf in een opvangcentrum in Thessaloniki nochtans wel gedurende één week naar een taalcursus te zijn geweest. U zag echter af van de lessen omdat de school te ver van het centrum lag om telkens te voet te gaan en omdat men u geen vervoersticket ter beschikking stelde (notities CGVS, p.21). Gevraagd of u dan na uw verhuis in Athene een taalcursus probeerde te volgen, stelde u enkel er geen scholen te hebben gekend. U vroeg verder ook geen informatie na waar u eventueel wel een dergelijke school zou kunnen vinden (notities CGVS, p.21). Uw houding kan dan ook moeilijk een actieve zoektocht naar scholing worden genoemd.

Betreffende uw stelling geen werk te hebben gevonden in Griekenland (notities CGVS, p.20), werd u gevraagd of u actief stappen had ondernomen om u in Griekenland te settelen en werk te zoeken. U verklaarde echter niets te hebben geprobeerd omdat u dacht dat u eerst er de taal voor moest kennen. U regelde dan verder ook geen werkvergunning die men volgens u zou moeten hebben om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt (notities CGVS, p.19,20). Evenmin meldde u zich ergens aan bij arbeidsbureaus om u als werkzoekende kenbaar te maken (notities CGVS, p.23). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u geen organisaties probeerde aan te spreken om uw situatie uit te leggen. Evenmin vroeg u na waar dergelijke organisaties te vinden waren (notities CGVS, p.23). U gaf enkel aan dat u van andere nieuwkomers hoorde dat er geen werk was. Gevraagd of u eventueel werk zocht waarvoor niet meteen taalkennis vereist was, ontkende u dit te hebben geprobeerd. Uw uitleg dat u niet zou hebben geweten waar u hiervoor naartoe kon is niet overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u contacten onderhield met andere Somaliërs (notities CGVS, p.16,25). Behalve dat u in Athene, waar u als laatste verbleef, geen stappen had ondernomen om werk te zoeken -daar er volgens u geen werk was (notities CGVS, p.20)-, blijkt u evenmin buiten Athene naar werk te hebben gezocht (notities CGVS, p.25).

Behalve dat u niet meteen een opleiding vond, gepast werk kon regelen en u geen woonst werd aangeboden, bracht u geen andere elementen aan waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om u in Griekenland te vestigen, waar u over een beschermingsstatuut beschikt (notities CGVS, p.25). De door u opgeworpen vertrekmotieven zijn dan ook van louter persoonlijke en socio-economische aard. In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een

specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijner aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zou zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De beelden van u zelf in het opvangkamp die u maakte enkele maanden na uw aankomst in Griekenland -opgeslagen op de door u neergelegde usb-stick- om uw verblijf aldaar te staven doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw verblijf in een opvangkamp tijdens uw asielprocedure in Griekenland wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet worden teruggeleid naar Somalië, het land waarvan u de nationaliteit bezit, omdat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4, § 2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker is van mening dat verweerder op basis van de feitelijke gegevens van het dossier op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Hij citeert de paragrafen 84 tot en met 87, 90 en 101 uit het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn. Deze bepaling werd naar nationaal recht omgezet in artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing. Verzoeker vat samen dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een internationaal beschermingsverzoek niet onontvankelijk kan worden verklaard indien de persoon die geniet van een internationale beschermingsstatus in Griekenland bij zijn terugkeer een reëel risico zal lijden op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker voert aan dat hij een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van extreme behoefte bij zijn terugkeer naar Griekenland. Hij dreigt immers op straat terecht te komen zonder toegang tot accommodatie, noch sociale bijstand om te voorzien in zijn levensnoodzakelijke voorzieningen.

Wat betreft de opvang stelt verzoeker dat hij het opvangcentrum diende te verlaten omwille van zijn status. Hij moest zelf een woonst zoeken, aangezien er geen woonst ter beschikking werd gesteld. Verzoeker vond evenmin werk waardoor hij geen huur kon betalen voor een appartement. Verzoeker stelt dat hij dreigt dakloos te worden bij terugkeer naar Griekenland. Om zijn stelling te onderbouwen citeert verzoeker vervolgens uit de “Legal note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, Rights en effective protection exist only on paper: the precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece” van RSA van onbepaalde datum (hierna: het RSA-rapport), uit het AIDA-rapport country of origin Greece, update maart 2019 van ECRE (hierna: het AIDA-rapport), uit het rapport “Greece as a country of Asylum” van UNHCR gepubliceerd op refworld en uit een rapport van Pro Asyl “Abschiebungen ins Nichts: Zur Situation van anerkannten Flüchtlingen in Griechenland” van 7 januari 2019, gepubliceerd op ecoi.net (hierna: het Pro Asyl-rapport). Verder vervolgt verzoeker dat hij geen opleiding heeft genoten, waardoor hij geen toegang tot de arbeidsmarkt zal hebben om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker steunt zich hierbij wederom op landeninformatie van het RSA-rapport, van het AIDA-rapport en op een rapport van de Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dinja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, gepubliceerd op ecoi.net. Verzoeker concludeert dat hij in een situatie van extreme behoefte dreigt terecht te komen waardoor zijn beschermingsverzoek ten onrechte onontvankelijk is verklaard. Vervolgens citeert hij uit verschillende arresten van de Raad waarin de Raad is overgegaan tot een vernietiging van een onafhankelijkheidsbeslissing omwille van het kwetsbaar profiel van de betrokken verzoekers van internationale bescherming.

Tot slot citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en meent hij een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.2 Verweerder heeft geen nota ingediend.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° zet in Belgisch recht artikel 33, § 2, a van de Procedurerichtlijn om. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die reeds werd erkend of toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland (administratief dossier, map documenten, Eurodac search results “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 [...]). Dit wordt door verzoeker niet betwist, ook al stelt verzoeker in zijn gehoor bij het CGVS dat hij niet op de hoogte was van de beschermingsstatus.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 in grote kamer heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die

richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

In eerste instantie merkt de Raad op dat in deze ontvankelijkheidsfase van het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming de vraag (nog) niet voorligt of verzoeker in zijn herkomstland, zijnde Somalië, een reëel risico loopt op ernstige schade zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, noch of hij daar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een gewapend conflict. Een onderzoek op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gebeurt in principe ten aanzien van het herkomstland of in geval van een staatloze, het land van gewoonlijk verblijf, hetgeen Griekenland niet is. In deze ontvankelijkheidsfase van het onderzoek ligt de vraag voor of verzoeker zich nog kan beroepen op zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland, hetgeen hij niet betwist, en of verzoeker redelijkerwijs kan geacht worden zich hierop te beroepen in de zin dat hij bij terugkeer naar Griekenland geen reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Pas indien het verzoek om internationale bescherming ontvankelijk is, kan het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet worden onderzocht ten aanzien van Somalië.

Een schending van artikel 48/4, § 2, b of c van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker heeft wel een punt dat een internationaal beschermingsverzoek niet kan onontvankelijk verklaard worden omwille van de internationale beschermingsstatus in Griekenland als zijn terugkeer

een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Hij verwijst dienaangaande terecht naar het voormelde arrest Ibrahim van het Hof van Justitie. Het vloeit overigens voort uit de hiërarchie der rechtsnormen dat een toepassing van artikel 33 van de Procedurerichtlijn als secundair unierecht niet strijdig mag zijn met het primair unierecht, zoals artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker citeert vooreerst uit het RSA-rapport waarin de problematiek van accommodatie voor statushouders wordt geduid waarbij statushouders in theorie toegang hebben tot daklozencentra maar dat de toegang tot die centra niet steeds gegarandeerd is waardoor statushouders op straat belanden. Anderen komen terecht in overbevolkte appartementen in zeer moeilijke situaties, waaronder ook teruggestuurde statushouders. Velen onder hen zijn aangewezen op hun eigen middelen. Vervolgens gaat het rapport in op een alleenstaande vrouw van Iran met psychologische problemen die een status verkreeg in Griekenland en vervolgens naar Zweden ging van waaruit ze werd teruggestuurd naar Griekenland. Ze belandde volgens het rapport in een uitermate precare situatie. Ook het AIDA-rapport maakt gewag van problemen met daklozenopvang voor statushouders, waarbij de toegang bijzonder moeilijk is. Opnieuw wordt gewezen op gevallen van statushouders die in zeer moeilijke situaties terechtkwamen. In 2017 werd evenwel voorzien in een overgangperiode waarbij statushouders konden worden opgevangen onder opvangsystemen van UNHCR en daarbij financiële bijstand konden genieten. Ook het rapport van UNHCR waaruit verzoeker citeert, heeft het over vele statushouders die, eens zij de opvangcentra moeten verlaten na het verkrijgen van de status, dakloos worden. Ook het Pro Asyl-rapport van 7 januari 2019 heeft het over teruggestuurde statushouders die op straat terechtkwamen.

Daarnaast citeert verzoeker uit het RSA-rapport de passage aangaande de problematische toegang tot opleiding voor kinderen van vluchtelingen in Griekenland. De Griekse overheid richtte wel de "reception classes of educational priority zones" op, maar de opleiding mag niet langer duren dan een jaar, betreft enkel de lagere school en staat niet open voor kinderen ouder dan 15 jaar. Uit hetzelfde rapport citeert verzoeker de passage over de problematische toegang tot de arbeidsmarkt, waarbij wordt gewezen op grote moeilijkheden voor statushouders aangezien zij niet beschikken zoals de Grieken over taalkennis, een netwerk, culturele bagage en er geen programma's zijn van de Griekse overheid die helpen bij toegang tot de arbeidsmarkt. Uit het AIDA-rapport citeert verzoeker dat er een gebrek is aan Griekse taallessen, ook al worden wel een aantal lessen georganiseerd door universiteiten, organisaties en centra. Uit het rapport van de mensenrechtencommissaris citeert verzoeker dat er bezorgdheid is omdat er weinig migrantenkinderen op het vasteland naar school gaan en toegang tot onderwijs op de Griekse eilanden ontbreekt.

De Raad stelt vast dat bepaalde geciteerde passages, zoals die aangaande toegang tot opleiding en onderwijs voor kinderen, niet relevant zijn voor verzoeker aangezien in de beslissing wordt gemotiveerd dat na een leeftijdsonderzoek werd vastgesteld dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt niet betwist door verzoeker. Ook wat betreft de passage aangaande de alleenstaande Iraanse vrouw met psychologische problemen die als statushouder door Zweden werd teruggestuurd, is de situatie niet vergelijkbaar met die van verzoeker aangezien hij geen gewag heeft gemaakt van psychologische problemen.

Wat betreft de passages aangaande huisvesting in combinatie met de passages aangaande toegang tot de arbeidsmarkt en tot Griekse taallessen, zoals geciteerd door verzoeker, kan bezwaarlijk ontkend worden dat gewag wordt gemaakt van potentieel zeer precare situaties voor teruggestuurde statushouders. Volgens het voormelde arrest Ibrahim moet het evenwel gaan om een risico waarbij men terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, "buiten de wil en persoonlijke keuzes om" van de verzoeker (Ibrahim, ptn 90 en 93).

Uit het gehoorverslag en de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoeker heeft bevraagd over de problematiek van huisvesting, taallessen, scholing en toegang tot werk. Verweerder motiveert aangaande de huisvesting onder meer: *"Men zou u immers geen woonst ter beschikking hebben gesteld (notities CGVS, p.19,22). U wierp wel op dat men u bij een instantie in Athene uitlegde dat u om een woonst aan te vragen u in Chios kon gaan registreren, aangezien dit de plaats was waar u eerst was ingeschreven. U ondernam echter geen poging om in Chios een huisvesting aan te vragen (notities CGVS, p.22). Hoewel u aangeeft problemen te hebben ondervonden met het vinden van een woning in Griekenland, dient verder te worden vastgesteld dat u wel in staat was tot twee keer toe in Athene een woonst te huren (notities CGVS, p.15,16,18). Daar u niet meer in Chios verbleef sinds u uw*

verblijfsstatuut had ontvangen werd u gevraagd of u zich dan in Athene liet registreren. U ontkende en legde uit dat men u hier nooit naar had gevraagd (notities CGVS, p.22,23). Buiten Athene stelde u overigens nooit elders naar een woning te hebben gezocht (notities CGVS, p.25). Uw houding noopt er dan ook toe vast te stellen dat u helemaal geen serieuze pogingen heeft ondernomen om u actief in te zetten een woonst te zoeken". Verzoeker gaat niet in op deze motieven in het verzoekschrift. Hij ontkent niet dat een instantie in Athene uitlegde dat hij zich moest registreren in Chios, teneinde een woonst te kunnen aanvragen, hij betwist niet in Athene een woonst gehuurd te hebben, nooit gevraagd te hebben zich in Athene te laten registreren, nooit buiten Athene een woning gezocht te hebben en dus geen serieuze pogingen te hebben ondernomen om een woonst te zoeken.

Wat betreft de taallessen motiveert verweerder dat verzoeker verklaarde in een opvangcentrum in Thessaloniki een week een taal cursus gevolgd te hebben, maar ermee gestopt te zijn omdat de school te ver lag om te voet te bereiken en geen vervoersticket werd gegeven. Wat betreft een eventuele taal cursus in Athene, motiveert verweerder dat verzoeker verklaarde geen scholen te hebben gekend, maar ook geen informatie gevraagd te hebben waar een school te kunnen vinden. Opnieuw wijst verweerder erop dat er moeilijk sprake is van een actieve zoektocht naar scholing, motief waar verzoeker wederom niet op ingaat.

Ook wat betreft het vinden van werk blijkt dat verzoeker de vraag kreeg of hij actief stappen heeft ondernomen. Verweerder stelt in de beslissing dat verzoeker verklaarde niets te hebben geprobeerd omdat hij dacht daarvoor eerst de taal te moeten kennen, ook geen werkvergunning te hebben geregeld, zich nergens aangemeld te hebben als werkzoekende bij arbeidsbureaus, geen organisaties te hebben aangesproken om de situatie uit te leggen, noch gevraagd te hebben waar dergelijke organisaties te vinden waren. Verzoeker heeft zich enkel gesteund op verklaringen van andere nieuwkomers over gebrek aan werk. Verweerder heeft ook vragen gesteld aangaande werkgelegenheid waarvoor geen taalkennis van het Grieks is vereist, doch ook daar ontkende verzoeker dit te hebben geprobeerd. Verweerder motiveert dat verzoeker noch binnen, noch buiten Athene stappen heeft ondernomen om naar werk te zoeken. Opnieuw moet de Raad vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift hiertegen geen verweer ontwikkelt.

Waar verzoeker nog citeert uit arresten van de Raad waarin de Raad overging tot het vernietigen van niet-ontvankelijkheidsbeslissingen, blijkt dat de eerste zaak betrekking had op een gezin met drie kinderen waarvan een kind lijdt aan een trauma volgend op het verblijf in het unieland. De andere zaak had betrekking op een analfabete weduwe met vijf kinderen en de derde zaak op een persoon met cardiologische en gastrologische gezondheidsproblemen. Het blijkt niet dat verzoeker een gelijkaardig profiel heeft, noch blijkt dat deze personen op het vlak van inspanningen inzake werk vinden, huisvesting vinden en taalles volgen, hadden verklaard geen inspanningen te hebben gedaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker in casu niet afdoende heeft aangetoond dat hij bij terugkeer in Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest omdat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Gezien verzoeker heeft nagelaten in te gaan op de in de bestreden beslissing opgenomen motieven aangaande huisvesting, toegang tot werk en toegang tot taallessen en het standpunt van verweerder aangaande de passieve houding van verzoeker steun vindt in het gehoorverslag in het administratief dossier, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES